

Mọi đề dọa của cuộc chiến thương mại từ Donald Trump sẽ là một phép thử nặng nề của châu Âu và người châu Âu trong việc tin và thúc đẩy một cách nhìn khác với thế giới so với cách nhìn của Tổng thống Mỹ.

Ngày 8/3, Tổng thống Mỹ Donald Trump đã ký một sắc lệnh công bố việc thiết lập hàng rào thuế quan đối với các nguyên liệu, nhôm thép và nhôm. Thông qua tiếng nói của Chủ tịch Hội đồng châu Âu Donald Tusk và Chủ tịch Ủy ban châu Âu Jean-Claude Juncker, Liên minh châu Âu (EU) đã thể hiện quan điểm công nhận, kết luận rằng mọi biện pháp trừng phạt chống lại EU sẽ phải đối mặt với nguyên tắc có đi có lại (trả đũa). Tranh cãi ngoại giao này về vấn đề quản trị thương mại, cho thấy bài cảnh xung đột giữa những người bạn và sự mất cân bằng và hợp tác với những người cho rằng chế độ pháp luật chống lại EU sẽ đáp trả hiệu quả với sự phụ thuộc lẫn nhau, làm suy yếu sức mạnh của nhà nước. Dưới đây là bài phỏng vấn của Viện quan hệ quốc tế và chính sách Pháp (IRIS) với Sylvie Matelly, Phó giám đốc IRIS.

Thuật ngữ "chiến tranh thương mại" được EU liên tục nhắc lại để nói về phát biểu có tính công kích của Tổng thống Mỹ Donald Trump, đề dọa dựng lên hàng rào thuế quan. Liệu đây có phải là một cuộc tranh cãi hay lại là một bước ngoặt trong quan hệ kinh tế xuyên Đại Tây Dương?

Chính Tổng thống Mỹ ngay từ đầu đã sử dụng thuật ngữ này, và EU chỉ dùng lại nó. Theo logic này, chiến tranh thương mại là một thuật ngữ các biện pháp trả đũa mà mục tiêu là tác động nhiều nhất tới đối thủ cho tới khi đối tượng suy sụp và từ bỏ theo đuổi chiến tranh. Vì đây là yếu tố có tác động mạnh mẽ, nên trong lịch sử các cuộc chiến thương mại thường dẫn tới một "cuộc chiến tranh thực sự"...

Và lại, trong trường hợp xảy ra xung đột về tranh, không bao giờ có kết thúc trong một cuộc chiến thương mại. Tất cả sự đầu bỏ thất và thậm chí trường hợp nặng nhất có thể chịu những hậu quả nặng nề. Đàm phán và thỏa hiệp luôn là những giải pháp tốt hơn. Chẳng hạn, nếu Donald Trump muốn áp đặt thuế nhập khẩu 25% đối với thép và 10% đối với nhôm, thì việc châu Âu đe dọa phản ứng là điều bình thường, nhưng sự đáp trả này là điều đáng lo ngại. Mặc dù vậy, trong quá khứ, với các tổng thống Mỹ "đúng mực", điều đó vẫn chỉ là "lời qua tiếng lại có tính nhả nhún" và kết thúc bằng sự hòa dịu (ví dụ các biện pháp thuế quan đối với thép của George W. Bush năm 2001). Trong trường hợp xảy ra nhất, các biện pháp trả đũa được đưa ra có tính biểu tượng để tránh chiến tranh thương mại (trường hợp cấm vận của châu Âu về thất bò có chừa hoóc môn mà Mỹ phản ứng bằng việc cấm nhập khẩu gan ngựa hoặc pho mát Roquefort). Hiện nay, khó khăn là yếu tố không thể lường trước của Tổng thống Trump, ông khiến tôi lo ngại, vì trên thực tế ông có thể làm những điều ông nói.

Chỉ với Ủy ban châu Âu và các nhà lãnh đạo chính trị châu Âu, phạm vi hành động thường đối bị hạn chế. Thậm chí, cần phải kiên quyết, đứng thẳng tôn trọng các cam kết quốc tế, mặc dù vậy, không nên quay lưng với các nước thành viên EU, vẫn nghi ngờ các biện pháp có thể ảnh hưởng trực tiếp tới nền kinh tế của họ.

EU đã thể hiện sự kiên quyết qua phát biểu của Chủ tịch Ủy ban châu Âu Jean Claude Juncker, cảnh báo rằng mọi chính sách đùn đẩy nên sẽ được đáp trả theo nguyên tắc có đi có lại. Liệu EU có sẵn sàng rơi vào tình thế khó khăn với những cam kết trong hệ thống mại tự do và liệu họ có đủ năng lực để phó với tình huống đó?

Các diễn viên của lãnh đạo châu Âu, như của Jean-Claude Juncker hay Donald Tusk, hiện là công nhân, những công nhân đúng nghĩa. Trước tiên, vì thế họ trong một số khía cạnh và họ khác, châu Âu cam kết rằng họ của và thương mại tự do, do đó, họ này không muốn rơi vào tình thế khó khăn với những cam kết của mình.

Vì vậy EU, đây hoàn toàn không phải là việc thông qua một chính sách gây hại, mà trái lại, các biện pháp phòng vệ được đưa ra vào nguyên tắc có đi có lại. Sự thật rằng của các lãnh đạo châu Âu cũng giống thích sự việc đã được nêu ra rằng nhiều người e ngại Tổng thống Trump đã đi tới tận cùng sự đe dọa của mình. Vậy mà, khi ông đe dọa các hãng sản xuất ô tô Đức, nước Đức đã lo ngại. Trong những mặt khác, tại Ireland hay sự là Pháp, và sự việc không còn mang tính bi quan thương mại. Nó thật sự ảnh hưởng tới kinh tế châu Âu, có thể dẫn tới hậu quả nghiêm trọng cho kinh tế của họ.

Còn như rằng thông lệ thương mại của châu Âu với Mỹ là 200 tỷ euro. Một khía cạnh nào đó thì Tổng thống Trump có lý khi chỉ trích hoạt động thương mại của châu Âu, dù rằng thâm hụt thương mại của kinh tế Mỹ không phải do quan điểm của châu Âu hay thậm chí là của Trung Quốc. Mặt khác, hiện tượng thâm hụt thương mại này một phần là do ngoài lề của họ. Một khía cạnh nào đó đây cũng là sự mất mát của nền kinh tế Mỹ, có thể cho phép tự nhiên năm nay một mặt thâm hụt thương mại như vậy, đây cũng là chủ đề của một thị trường nội địa đang đứng, mang lại nhiều thị trường tiêu thụ cho các doanh nghiệp Mỹ và nhân viên họ nhiều để phục vụ cho sản xuất. Nhìn từ góc độ này, muốn đầu tranh cũng lại sự thâm hụt này bằng các biện pháp thuế quan có thể bị phản tác dụng. Mà có lẽ sự hậu quả hiện nhiều khi họ từ các doanh nghiệp xuất khẩu.

Trong những ngày qua, những công việc và các thị trường điểu hành thương mại này diễn ra trong một khuôn khổ rằng hiện, theo hướng xét lại chủ nghĩa đa phương và kinh tế và tài chính kể từ khi Donald Trump đắc cử. Các tổ chức quốc tế, như Tổ chức Thương mại Thế giới (WTO) hoặc Quỹ Tiền tệ Quốc tế (IMF), đã kêu gọi xu hướng, liệu họ còn năm gì quy định điều tiết và thương mại và tài chính quốc tế?

Donald Trump tham gia logic của chủ nghĩa bất chấp, thậm chí là chủ nghĩa đơn phương. Lập trường này không chỉ được Donald Trump thể hiện tại Mỹ. Hai cách nhìn thế giới đối lập nhau hiện nay: một bên là những người ủng hộ thương mại tự do, cả người của và hợp tác, và đó, khái niệm phụ thuộc lẫn nhau là sự bền; một bên là sự tiếp cận theo hướng bất chấp, hiện nay được Mỹ và một số quốc gia khác

Đảng chính trị quốc gia không phải duy nhất ở châu Âu, nơi có các nhà lãnh đạo dân túy đang ở vị trí cầm quyền, chia sẻ.

Những đòi hỏi về chính sách bảo vệ xuất phát từ những tác động tiêu cực từ bên ngoài hoặc “những tác động tai ác của tiến trình toàn cầu hóa” xung quanh các vấn đề bất bình đẳng, sự dịch chuyển hoạt động sản xuất ra bên ngoài lãnh thổ quốc gia nhằm tìm kiếm lợi nhuận và lợi thế cạnh tranh của các doanh nghiệp, sự bất ổn định đối mặt với các hiện tượng trốn thuế và các thiên đường thuế, thách thức về biên giới khí hậu... Và theo họ, toàn cầu hóa thực ra tạo ra nhiều khó khăn và vấn đề hơn là những tác động tích cực. Chính vì lý do này, cần phải nhìn lại rằng thực trạng này là tình hình còn tồi hơn. Vậy mà, phần lớn những thách thức này chỉ có thể có những giải pháp tạm thời, chứ không phải những giải pháp bền vững. Một cách khách quan, không thể coi tình hình thực trạng này là tồi hơn, tuy nhiên, cũng không thể coi mặt tích cực để không phải là khó khăn và đối mặt với các thách thức. Vậy mà, việc quản trị thực tế không tồn tại và không bao giờ tồn tại. Nhưng thực sự những khó khăn, đi ngược lại nhiều so với quy tắc tâm hoặc khi những hành động của các quốc gia, đi ngược lại sự làm mất uy tín của các thể chế chính trị, có lợi cho các động lực, theo đuổi chính sách bảo vệ và chính sách quốc gia. Tuy nhiên, họ không có giải pháp thích đáng nào cho những vấn đề này, bởi nó cần phải có một giải pháp chung và tổng thể. Sự do dự tránh né xung quanh vấn đề Brexit là một minh chứng cho điều này.

Đã đến lúc Mỹ hiểu được điều này và hành động. Từ quan điểm này, EU trở ra bên bên hơn. Đã đành những nguy cơ tan rã hoặc sự gia tăng của chính sách quốc gia là có thể. Vậy nên, mối đe dọa của cuộc chiến thương mại từ Donald Trump sẽ là một phép thử nặng nề của châu Âu và người châu Âu trong việc từ bỏ và thúc đẩy một cách nhìn khác về thực tế so với cách nhìn của Tổng thống Mỹ.

Theo [IRIS](#)

Hồng Lan (gt)